

LA CANTANT CALBA

Autor_Eugène Ionesco

Director i dramaturgia_Joan Ollé

Intèrprets_Andreu Benito, Víctor Pi, Rosa

Renom, Àngels Poch, Mercè Lleixà, Josep Maria Domènech.

Sala_Teatre Lliure, espai lliure

Data d'estrena_14 de desembre

Data de sortida_14 de gener

LA CANTANT CALBA AL MACDONALD'S

Autor_Lluïsa Cunillé

Director i dramaturgia_Joan Ollé

Intèrprets_Andreu Benito, Víctor Pi,

Rosa Renom, Àngels Poch, Mercè Lleixà, Josep Maria Domènech.

Sala_Teatre Lliure, espai lliure

Data d'estrena_14 de desembre

Data de sortida_14 de gener

Text: Àlex Gutiérrez

Crítiques

La cantant calba

Un llarg silenci anglès

PRIMER, LA CARA A DEL DISC.

Quan hom mira fixament un rostre, sense parpellejar, les faccions es desfiguren al cap de pocs segons i les línies es fonen prou perquè costi d'interpretar que allò que hi ha al davant és una cara. Amb les paraules pot passar el mateix: si són observades molt de prop, poden acabar perdent el sentit i convertir-se en farfalleja que omple el silenci sense cap veritable utilitat que no sigui evitar sentir el no-res còsmic que tot ho anorrea. Eugène Ionesco va debutar amb *La cantant calba* l'any 1950, una peça que recollia d'alguna manera aquesta tensió entre contingut i continent, i que es va adscriure al moviment del teatre de l'absurd.

Joan Ollé ha optat per concentrar l'obra i despullar-la d'elements per tal que el diàleg sigui al més prominent possible. Dos matrimonis seuen a taula per intercanviar banalitats, amb ocasionals intervencions de la minyona i del cap de bombers. En un crescendo diabòlic, els diàlegs es van convertint en impossibles, amb rèpliques que no guarden relació amb la proposició que (teòricament) les ha generat. Però compte, que l'exercici és bastant més perillós que la mera enunciació d'absurditats. Les frases aparentment deslligades generen ecos en l'inconscient de l'espectador i les rimes capricioses i automàtiques provoquen associacions d'idees prou estudiades. Ionesco explicava que l'obra va sorgir de la fascinació que li generava un mètode d'aprenentatge de l'anglès que es basava en un gotim de frases fetes que calia repetir amb obcecació.

Per a aquest joc pervers, Ollé ha comptat amb alguns dels actors més solvents, entre els quals destaquen Àngels Poch i Andreu Benito, sense que això hagi d'anar en demèrit d'un encertadíssim Víctor Pi, o de Mercè Lleixà, Rosa Renom o Josep Maria Domènech, aquest últim amb alguns alts i baixos. Com a bon mecanisme de rellogeria, també els actors formen un tot consistent i de masticació feixuga però sucosa.

DESPRÉS, LA CARA B DEL DISC.

Una manera de farcir les cares B dels singles és oferir un remix: contractes algun productor de prestigi i li encarregues que remesci la cançó al seu gust. El resultat sol aprofitar alguns elements (una línia de baix, un tros de la tornada) però en general la cançó surt prou modificada perquè no la reconegui ni la mare que la va parir. Alguna cosa similar ha fet Lluïsa Cunillé, que signa el text de la segona obra d'aquest peculiar doblat. *La cantant calba al MacDonalD's* aprofita els personatges i alguns fragments dels diàlegs de la peça original, però amb prou collita pròpia per poder-ho comptar com a text genuí.

El resultat és una peça que poua en el doll d'obsessions de la misteriosa (nul·la imatge pública: una Pyncher catalana!) de Lluïsa Cunillé. Alguns d'aquests temes són l'alienació, la solitud inevitable, la buidor de les paraules, la sordidesa de les relacions o l'hostilitat social contra l'individu.

L'acció de *La cantant calba al MacDonalD's* se situa en una hamburgueseria de la cadena, en la qual es refugien de la pluja dos amants adúlter madurs. Una amenaça de bomba els obliga a desallotjar el local, però un tel estrany—recorden *El àngel exterminador*—els impedeix d'abandonar el local, amb el pretext d'haver d'esperar una extravagant cantant calba que s'ha tancat al lavabo. La situació conté també elements delirants, però mentre que a Ionesco l'humor enjogassat fa que els riures siguin presents a bona part del muntatge, amb aquest revers l'acció es torna molt més sinistra i desassossegant. L'equip actoral és el mateix, i torna a ser un exemple d'equip infal·lible gràcies a la bona conjunció. Benito continua sent gran, Poch també, etcètera... Però el contrast entre totes dues peces (i el fet que el trànsit ho és de l'excitació al desconhort) llasta una mica el conjunt. En tot cas, considerades per separat, les dues obres fan diana i aconsegueixen el seu objectiu.